

den, blandt Capitainerne, dette være sagt med al Nødsnød for denne Klasse af Befalingsmænd. — Jeg har nu med fuldkommen Værlighed søgt at gjengive de Argumenter, som i det andet Thing have gjort sig gjældende mod Forslaget om et Bestillingstillæg til Officeerfcolens Chef; naar man bortseer fra de tvende af mig nævnte, foreligger der ikke, saavidt mig bekjendt, noget Argument af nogensomhelst Styrke. Jeg urgerer ligeoverfor disse Argumenter, at formelt foreligger der intet i Hærens Lønningslov eller i Hærloven, som kan være tilhinder for at man, ved at bestemme Lønningsforholdene ved Officeerfcolen, i Forbindelse med de andre Lønninger fastsætter et Bestillingstillæg for Chefen for Officeerfcolen, og at jeg, hvad det angaaer, at man skulde søge denne Mand blandt Capitainerne, føler mig overbevist om, at dette, hvis det nogen sinde maatte skee, vilde være at betragte som en absolut Undtagelse, hvormod man vil søge ham blandt Stabsofficererne. — Der er fremdeles et Hensyn, som bliver at tage i Betragtning, et Hensyn som har gjort sig gjældende ved Behandlingen af Hærens Lønningslov, og som gjør sig gjældende ved Behandlingen af alle lignende Love, nemlig det, at man ikke bør nedsætte Lønningen for en Embedsmand, naar hans Embede ikke taber i Betydning, og naar hans Forretningers Antal og Vigtighed eller hans Ansvar ikke formindskes. I nærværende Tilfælde er nu Chefen for Højskolen gaaet over til at blive Chef for Officeerfcolen. Officeerfcolen omfatter ikke blot den tidligere Højskole i en noget modificeret Form; men ogsaa de lavere Grader af Hærens Underviisningsvæsen, navnlig ogsaa hvad der hidtil heed Reserveofficeerfcolen og længere tilbage Landcadetacademiet. Den omfatter 4 Classer, hvoraf de to tilnærmelsesviis træde istedetfor Højskolens to Classer, men de to andre ere aldeles nye, eller som dog hidtil eksisterede udenfor Højskolen. Derved er Bestillingen som Chef for Skolen bleven langt mere byrde- og ansvarsfuld, end den tidligere har været. Jeg troer, at man, naar man vil gjøre sig nyere bekjendt med disse Forhold, ikke vil kunne tvivle om, at Chefen for Officeerfcolen jo faaer et langt mere byrdefuldt og ansvarsfuldt Hverv, end

Chefen for Højskolen havde. Officeerfcolen er ikke blot en høiere Underviisningsanstalt, men det er ogsaa en Opdragelsesanstalt. Forholdet ved Højskolen var nu det, at dens Chef ifølge de for den bestaaende Bestemmelser skulde være enten Oberstlieutenant eller Oberst, det vil sige, at han ved Udnævnelsen, saafremt man søgte ham blandt de yngre Stabsofficerer, altsaa blandt Majorerne, der nu svare til den yngste Klasse af Oberster, blev forfremmet til Oberstlieutenant, hvornæst han efter sin Aldersorden kunde forfremmes til Oberst og ogsaa blev forfremmet dertil, idet han paa en Maade havde Ret til en saadan Forfremmelse. Naar han blev søgt blandt de yngre Stabsofficerer, blev der tillagt ham som Oberstlieutenant en Indtægt, som i Virkeligheden beløb sig til henved 3,000 Rb. Denne Indtægt er isøvrigt nu ved Overgangen kun beregnet til 2,850 Rb. med Hensyn til det personlige Tillæg, som Chefen for Officeerfcolen oppebærer ud over den ham ifølge hans Charge tilkommende Lønning, idet hverken han eller andre Stabsofficerer have faaet fuldt Bederlag for deres Fouragerationer og Staldrumsgodtgjørelse. Men Minimumsindtægten for Chefen for Højskolen var altsaa i Virkeligheden tidligere henved 3,000 Rb., og naar Chefen blev staaende længe nok i denne Stilling, blev han forfremmet til Oberst og fik da 400 Rb. mere. Han havde altsaa aldrig mindre end en virkelig Indtægt af omtrent 3,000 Rb., men efter et vist Antal Aar kunde han have henved 3,400 Rb. Men hvorledes stiller Forholdet sig nu med Hensyn til Chefen for Officeerfcolen? Denne, siger Hærloven, skal være en Oberst. Hvis man altsaa tænker sig, at man søger ham blandt Capitainerne, saa bliver han ved sin Udnævnelse forfremmet til Obersternes yngste Lønningsklasse, men jeg skal i Forbigaaende bemærke, at Hærloven egentlig ikke tillader det Slags Forfremmelse, naar vedkommende Officeer ikke tillige er opført paa Forfremmelseslisterne; Regjeringen er til en vis Grad bunden med Hensyn til Forfremmelse og har ikke den Frihed nu som før til at tage en Capitain, hvor værdig den end maatte ansee ham for at være, og uden videre forfremme ham, men den kan kun gjøre det i Overensstemmelse med de i Hærloven givne